

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-08022023-6737

Volume: 8

Issue: 2

Month: October

Year: 2023

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 29.07.2023

Accepted: 08.09.2023

Published: 01.10.2023

Citation:

Sankareswari, M. "Aa and Its Nature in Sangam Literature." *Shanlax International Journal of Tamil Research*, vol. 8, no. 2, 2023, pp. 100–07.

DOI:

<https://doi.org/10.34293/tamil.v8i2.6737>

*Corresponding Author:
sankariph86@gmail.com

This work is licensed
under a Creative
Commons Attribution-
ShareAlike 4.0
International License

Aa and its Nature in Sangam Literature

Dr. M. Sankareswari

*Assistant Professor, G.Venkataswamy Naidu College (Autonomous), Kovilpatti
Affiliated with Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli, Tamilnadu, India*
 <https://orcid.org/0000-0002-8154-5074>

Abstract

In the Sangam period, the creature cow was not called as a cow. They were called as "Aa". The ancients did not classify as animals. That is because people saw it spiritual as wealth. Today people who have money are called rich. But in ancient times, people who had more cows were considered wealthy. They valued and protected what was considered wealth. The wars of Vetschi and Karanthai were occurred because to cows. These cows are becoming obsolete nowadays. Apart from that they refer to Aa Madu. People have now subsumed under the category of animals what was not subsumed under animal. The Sanga scriptures talk about the cows in ancient times, their types and their nature.

Key Words: Sangam Literature, Aa, Cow, animals, Pettram, Marai.

References

1. Alagesan, S., Tholkappiyam, Sudha Pathipagam, Thuthukudi, First Edition, 2008.
2. Durai Ravikumar, Sanga Illakkiyathil Makkal – Vilanku, Paravai Peyargal, Kavya Veliyidu, Chennai, Second Edition, 2022.
3. Varatharajanar, M., Thirukural.
4. Hendri Prances, O., Alivukku Illakkaki Erukkum India Vilakugalum Avattraai Kakkum Muraigalum, National Book Trust, Puthudelhi, Second Edition, 2010.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆவும் அதன் தன்மையும்

முனைவர் மா. சங்கரேஸ்வரி

உதவிப் பேராசிரியர், கோ.வெங்கடசுவாமி நாயுடு கல்லூரி (தன்னாட்சி), கோவில்பட்டி, மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தற்காலத்தில் மாடு என்று சொல்லப்படும் உயிரினம் சங்க காலத்தில் ஆ என்றழைக்கப்பட்டது. இவற்றை விலங்கு என்ற வகைக்குள்ளும் பண்டைமக்கள் அடக்கவில்லை. அதற்கு காரணம் மக்கள் ஆவை செல்வமாகப் பார்த்துதான். இன்று பணம் படைத்தவர்களைச் செல்வந்தர்கள் என்று கூறுவர். ஆனால் பண்டைக்காலத்தில் ஆக்கள் அதிகம் வைத்திருந்தவர்களைச் செல்வந்தர்களாக மதித்தனர். செல்வமாகக் கருதப்பட்ட ஆவை போற்றிப் பாதுகாக்கவும் செய்தனர். ஆவிற்காகவே வெட்சி, கரந்தைப் போர்கள் நிகழ்ந்தன. அவ்வாறு மதிக்கப்பட்ட ஆக்கள் தற்காலத்தில் வழக்கொழிந்து வருகின்றது. அதுமட்டுமின்றி ஆவை மாடு என்று குறிப்பிடுகின்றனர். விலங்கிற்குள் அடக்காத ஒன்றை தற்போது மக்கள் விலங்கு என்ற வகைக்குள் அடக்கியுள்ளனர். பண்டைக்காலத்தில் இருந்த ஆக்கள், அதன் வகைகள், அவற்றின் தன்மை பற்றி சங்க நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. திறவுச் சொற்கள்: சங்க இலக்கியம், ஆ, பசு, உயிரினம், பெற்றம், மரை.

முன்னுரை

சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்ததால் அவற்றைப் போற்றி பாதுகாக்கவும் செய்தனர். இயற்கை வளங்களுள் விலங்கு, பறவை, தாவரம் ஆகியவை அடங்கும். விலங்குகளில் வீட்டில் வளர்க்கக் கூடியது, காட்டில் வளரக்கூடியது என்று இரண்டு வகை உண்டு. வீட்டில் வளரும் விலங்குகள் ஆ, நாய், பூனை போன்றவை ஆகும். இவ்விலங்குகளில் ஆவை சங்க மக்கள் செல்வமாகப் போற்றினர். ஆக்களைப் பற்றி சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுவதை இங்குக் காண்போம்.

ஆ

ஆ என்பது பசுவாகும். பசு விலங்காகக் கருதப்பட்டாலும் சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கு என்ற வகைக்குள் மக்கள் இவற்றை அடக்கவில்லை. சங்க இலக்கியம் “மா என்பதற்கு யானை, குதிரை, மான், வன்மை, மிகுதி, நிலஅளவை, அழகு, திருமுகள், சிறப்பு, உயர்வு, மாமைநிறம், மாமரம், கருமை, விலங்கு,

பன்றி” என்று பல்வேறு பொருள்களைத் தருகின்றது. மா என்பது விலங்காகும். இவை காட்டில் வாழும் விலங்குகளையே பெரும்பான்மை குறிக்கின்றது. கொல்லும் தொழிலையுடையதை மா, விலங்கு என்று கூறுவர். யானை, குதிரை, மான், புலி போன்றவை மாக்கள் ஆகும். மாக்களை மக்கள் வேட்டையாடினர். இவற்றில் ஆவே விலங்குகளில் ஒன்றாக சங்கப்புலவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. ஆவைத் தனியாகக் கூறுவதை,

“ஆவும் மாவும் சென்று உண கலங்கி”

(புறம்., 204:7)

என்ற அடி வழி அறியலாம். பசுவை செல்வமாகக் கருதியதால் அவற்றை மாவிற் குள் சேர்க்கவில்லை. பசு, எருமை, காரான் போன்ற மாட்டினங்களைச் சங்க இலக்கியம் பகர்கின்றது. பண்டைக்காலத்தில் பணம், பொருள் படைத்தவனை செல்வந்தர் என்றழைக்கவில்லை. ஆ, ஆனேறு இவற்றை வைத்திருந்தவர்கள்தான் செல்வந்தர்கள் ஆவார். மாடு என்றால் செல்வம் என்று

பொருள். இதனை,

**“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்ற யவை” (குறள்.எண்.400)**
என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

தொல்காப்பியர் பெற்றம், எருமை, மரை என்று மூன்று வகை ஆக்களைக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

**“பெற்றம், எருமை, மரை ஆவே”
(தொல்.,மரபு.1538)**

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம். பெற்றம் என்பது வீட்டில் வளர்க்கும் பசுவைக் குறிக்கின்றது. மரை என்பது காட்டில் வளரும் காட்டுப்பசு ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் ஆமான் என்ற உயிரினமும் கூறப்படுகிறது. இதுவும் காட்டில் வாழக்கூடிய காட்டுப்பசுவாகும். ஆ, சேதா, மூதா, கோ, பெற்றம், நாகு, ஆன், ஈற்றா, கறவை போன்ற சொற்கள் பசு என்னும் பெண்பாலைக் குறிக்கின்றது. பசுடு, விடை, எருது, ஏறு, ஏற்றை, காரி இவை காளை என்னும் ஆண்பாலைக் குறிக்கும் வேறு பெயராகும்.

பெற்றம் என்பது ஆவைக் குறிக்கின்றது. ஆ என்பது பெண்பசுவைக் குறிக்கின்றது. பெற்றம் என்ற சொல் பசுவின் மடியிலிருந்து பால் பெற்றதானால் பெற்ற + அம் = பெற்றம் என வழங்கப்பட்டுள்ளது (துரை ரவிக்குமார், சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குப் பெயர்கள், ப.201) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சேதா, குரால் என்பது சிவந்த நிறமுடைய பசுவையும் மூதா என்பது முதிய, வயது முதிர்ந்த பசுவையும் குறிக்கின்றது.

கறவை, ஈற்றா என்ற சொற்கள் கன்றுகளை ஈன்ற பசுக்களைக் குறிக்கின்றது. ஈற்று + ஆ = ஈற்றா ஆகும். ஈற்று என்பது ஈனாதல் ஆ என்பது பசுவாகும். கறவை என்பது கறத்தல் என்ற தொழிலைக் குறிக்கின்றது. கன்றினை

ஈன்ற பசுக்களிடம்தான் பால் சுரக்கும். ஈனாத பசுக்களில் பால் சுரக்காது. எனவேதான் கன்றை ஈன்ற பசுக்களை கறவை என்ற சொல்லால் அழைத்துள்ளனர் புலவர்கள். வெட்சி வீரர்கள் பசுக்களைக் கவர்ந்து வரும் போது கறவைபலவற்றைக் கவர்ந்துவந்தனர்.

இதனை,

**“மன்று நிறை பைதல் கூர, பல உடன்,
கறவை தந்த கடுங் கால் மறவர்”**

(அகம்.,63:11 - 12)

என்ற அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. பசு அமைதியான குணமுடையது ஆகும். ஆனால் கன்றை ஈன்ற உடன் பிறர் மீது பாயும் தன்மையுடையதாக மாறி விடுகிறது. இதனை,

**“பரிவொடு வருஉம் பாணன் தெருவில்
புனிற்றாப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி, யாழ் இட்டு
எம் மனைக் புகுதந்தோனே”**

(அகம்.,56:10 - 12)

**“நீ நீங்கு: கன்று சேர்ந்தார்கண் கத
ஈற்றாச் சென்றாங்கு,
வன்கண்ணன் ஆய் வரல் ஓம்பு”**

(கலி.,116:8 - 9)

என்ற அடிகள் வழி அறியலாம்.

எருமை நிறத்தின் அடிப்படையில் பெயர் பெற்றுள்ளது. இவை வீட்டிலும், காட்டிலும் வளரும் தன்மையுடையது. எருமை கருமை நிறமுடையதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் எருமணம் என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. எரு என்றால் தாது என்று பொருளாகும். மணம் என்பது மணலைக் குறிக்கின்றது. எருமணம் என்பது கரம்பை மண்ணைக் குறிக்கின்றது. கூந்தலுக்கு வளமூட்டக்கூடிய மண்ணாக இந்த மண்ணைக் குறிப்பிடுவர். இந்த மண்ணின் நிறம்கருமையும் இளம்செந்நிறமும் கலந்து இருப்பது போன்று எருமையின் தோல்கருமையாகவும் மயிர் செந்நிறமாகவும் காணப்படும். ஆதலால்

இவற்றிற்கு எருமை என்ற பெயர் வந்திருக்க வேண்டும்.

எருமைக்கு காரான், மையான் என்ற பெயர்களும் உண்டு. கார் + ஆன் = காரான் என்பதாகும். கார் என்பதற்கு கருமை என்று பொருளாகும். எனவே எருமை காரான் என்ற பெயர் பெற்றுள்ளது. காரான் என்பது எருமையின் பொதுப்பெயராகும். இதனை,

**“மேதி காரான் மகிடம் கவரியென்
றோதிய நான்கும் எருமைப்பெயரே”**

என்ற அடிகள் வழி அறியலாம். காரான் காரிய கொம்பையும், பருத்த தலையையும், சிவந்த கண்ணையும் உடையது. மேய்ச்சலுக்குக் கொண்டு செல்லும் போது, மேயும் போதுகாரான் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை, (அகம்.,46) (குறுந்.,181) (குறுந்.,261) (நற்.,80) (நற்.,391) என்ற அடிகளில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. மேலும், கறாஅ எருமை என்பது கறக்கப்படாத காட்டெருமையைக் குறிக்கின்றது. இதனை,

**“கறாஅ எருமை காடு இறந்தான்
கொல்லோ” (கலி.,147:38)**

என்ற அடி வழி அறியலாம்.

காரி என்பது காரெருதைக் குறிக்கின்றது. இவை நிறத்தால் பெற்ற பெயராகும். இது எருமையின் ஆண்பாற் பெயரைக் குறிக்கின்றது. எருமையை எமனின் வாகனமாகக் கருதுவர். காரி மிகுந்த சினமுடையதாகும். கலித்தொகையில் ஏற்றைத்தழுவியவனுக்கு பெண்கொடுக்கும் பழக்கம் உண்டு. அதிலும் காரியை அடக்குபவனை வீரனாகவும் அவனுக்குப் பெண்ணை திருமணம் செய்து தருவதாகவும் பெண்வீட்டார் கருதினர். இதனை,

**ஒள்ளிழை வாருறு கூந்தல் துயில்பெறும்,
வை மருப்பின்**

**காரி கதன் அஞ்சான் கொள்பவன்
(கலி.,104:20 - 21)**

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன.

சே

சே என்பது விலங்கின ஆண்பாற்குரிய மரபுப்பெயராகும். தொல்காப்பியர் ஆண்பாற் மரபுப்பெயர்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் எவை எவை ஆண்பாற் பெயராக வரும் என்று விளக்கம் கூறியவர் சே என்பதற்கு எவை ஆண்பாற்பெயராக வரும் என்று கூறவில்லை. சே என்பது சிவந்த என்ற பொருளைத் தருகின்றது. சே சிவந்த காளையைக் குறிப்பதாகச் சங்க இலக்கியம் உணர்த்துகின்றது. சே, சேஎ, சேஎய், சேய், சேகில் என்ற சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் சிவந்த காளையை உணர்த்தும். கலித்தொகையில் முல்லைக்கலியில் (கலி.,103, 104) ஆகிய பாடல்களில் சிவந்த ஏறு என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“சேஎய் சினன் அஞ்சான் சார்பவன்”

(கலி.,104:25)

**“ஓவா வேகமொடு உருத்துத் தன்மேல் சென்ற
சேஎச் செவிமுதற் கொண்டு”**

(கலி.,103:55-56)

“இனமலி கதச் சேக் களனொடு வேண்டினும்”

(புறம்.,171:8)

**“தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது
கயிறு இடு கதச் சேப் போல,மதம் மிக்கு”**

(அகம்.,36:6 - 7)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. “செங்காரி” என்பது சிவந்த காரிய ஏறைக் குறிக்கின்றது. சிவலை என்பது காளையினமாகும். இவற்றின் உடலில் புள்ளிகள் அமைந்து காணப்படும். தலைவன் ஏறுதழுவுதலில் சிவப்பு புள்ளியமைந்த காளையை அதன் வலியழித்து அடக்கினான். என்பதை, (கலி.,104) என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

ஆனேறு

ஆனேறு என்பது ஆண்பாற் விலங்குப்

பெயராகும். ஆன் என்பது பெண்பால் விலங்கைக் குறிக்கின்றது. இவற்றுடன் இருக்கும் ஏற்றை ஆணேறு என்று சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது.

எருது

எருது ஆண்தன்மை நீக்கப்பட்ட விலங்காகக் கருதக்கூடும். ஏனெனில் எரு திணை உழுவுக்காகவும் பாரம் சுமக்கவும் மட்டுமே பயன்படுத்தினர். இவற்றுடன் பெண் இன விலங்குகள் சேர்ந்திருந்ததாகக் குறிப்பிடவில்லை. வேளாளர்கள் எருதுகளை ஓட விடுவதில்லை. இதனை, (பரி, 20:62,63) என்ற அடிகள் வழி அறியலாம்.

பகடு

பகடு என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை. இது விலங்கின ஆண்பாற் பெயராகும். பகடு, கடா என்பது எருமையின் ஆண்பாற் பெயராகும். அகன்ற தன்மையுள்ள பாத் திரத்தை கடாய் என்று கூறுவர். எருமையில் அகன்ற, பெரிய தன்மையுடைய ஆண் எருமையைக் குறிக்க கடா என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பகடு என்பதற்கு, அகலம் என்ற பொருளுண்டு (துரை ரவிக்குமார், சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குப் பெயர்கள், ப.201) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

நாகு

நாகு என்பது பெண்பாற் மரபுப் பெயராகவும் இளமைப்பெயராகவும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். இவை எருமை, மரை, பெற்றம் ஆகிய ஆவினங்களுக்கு வழங்கப்படும் பெண்பாற் மரபுப்பொதுப் பெயராகும். இதனை,

“எருமையும் மரையும் பெற்றமும் நாகே”
(தொல்.பொருள்.மரபு.நா.எண்.1553)

என்ற நூற்பா வெளிப்படுத்துகிறது. முதலில்

ஆவினங்களுக்கு கூறிய தொல்காப்பியர் அதன்பின் நீரில் வாழக்கூடிய நந்து, நத்தை இவற்றிற்கும் இப்பெயர் வழங்கப்பெறும் என்று கூறுவதை,

“நீர்வாழ் சாதியுள் நந்தும் நாகே”

(தொல்.பொருள்.மரபு.நா.எண்.1554)

என்ற நூற்பா வழி அறியலாம். நாகு என்றால் பெண், இளமை (துரைரவிக்குமார், சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குப் பெயர்கள், ப.201) என்று பொருளாகும். இளமையான எருமை, மான் மற்றும் ஆவைக் குறிக்க இச்சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆன் ஏறு நாகுடன் சேர்ந்திருந்ததை,

“மண்ணுடைக் கோட்ட அண்ணல்
நல்லேறு

உடன் நிலை வேட்கையின் மடநாகு

தழீஇ

ஊர்வயின் பெயரும் பொழுதில்”

(அகம்.,64)

“நல் ஏறு தழீஇ நாகு பெயர் காலை”

(ஐங்.,445:3)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. அது மட்டுமில்லாமல் ஆயமகள்தான்பால், தயிர் விற்ற பணத்தின் மூலம் எருமையில் நல்ல இளமையான ஆவை வாங்கி வந்தாள் என்று சங்க இலக்கியம் கூறுவதை,

எருமை நல்ஆன் கருநாகு பெறுஉம்

(பெரும்.,165)

என்ற அடி வழி அறியலாம்.

கவரி

கவரி என்பது மயிரைக் குறிக்கின்றது. மயிரினால் பெற்ற பெயரைக் கவரி என்பர். கவரி என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளதை கவரிமான் என்று உரையாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். கவரிமான் என்பது கஸ்தூரி மாணைக் குறிக்கின்றது. சங்க இலக்கியத்திலும் கவரி விலங்குபற்றிய செய்தி புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து நூலில் காணப்படுகின்றது. கவரி என்பது

மான் என்று உரையாசிரியர்கள் இங்கும் கருதுகின்றனர். கவரி அணிந்த உச்சிக் கொண்டையும் மேகத்தைப் போன்ற விரிந்த கூந்தலையும் உடைய மகளிர் என்று கூறுவதை,

**“கவரி முச்சிக் கார்விரி கூந்தல்
ஊசன் மேவற் சேயிழை மகளிர்”**

(பதிற்று., 43:1 - 2)

என்ற அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதன் வழி மகளிர் கவரி அணிந்திருந்தனர் என்பது தெரிய வருகின்றது. இன்றைய காலத்தில் சவரி முடியைக் கூந்தலில் வைத்துப்பின்னுவதைக் காண முடிகிறது. எனவே கவரி என்பது தற்காலத்தில் சவரி என்று மருவி வந்திருக்க வேண்டும். பசுவடன் தொடர்புடைய மாடாக கவரியைக் கூறலாம். இதனை “சடைமாடு” என்றும் கூறுவர். சடை என்பது மயிரைக்குறிக்கின்றது. கவரி என்பது உடல் முழுவதும் மயிர்க்கற்றையோடு விளங்கும் விலங்காகும். இது இமயமலைப் பகுதியில் வாழும் தன்மையுடையது. இமய மலைப்பிரதேசமான பனிப்பகுதியில் வாழ்வதால் குளிரைத் தாங்கும் அளவிற்கு உடலில் மயிர்க்கற்றைகளைக் கொண்டுள்ளது. மயிர்க்கற்றைகள் இல்லை என்றால் குளிரைத் தாங்கும் சக்தி குறைந்து விடும். இதனால் உடல்நலக்குறைவு ஏற்பட்டு உயிரிழக்க வாய்ப்பு உண்டு. மயிர்க்கற்றை இவற்றிற்கு உயிர்க்கவசம்போல்விளங்குவதால் கவரிமா என்று பெற்றிருக்க வேண்டும். வள்ளுவரும் கவரிமா பற்றி குறிப்பிடுகிறார். உயிர் கவரிமா மயிர் நீப்பின் உயிர் வாழாத் தன்மை உடையது. இதனை,

**“மயிர்நீப்பின் உயிர்வாழாக்கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பார் மாணம் வரின்”**

(குறள்.எண்.,969)

என்ற குறளடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், இமயமலையின் உச்சிப்பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக

சடை மாடுகளை வீட்டு உபயோகத்திற்காகப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர் (ஓ.ஹென்றி பிரான்சிஸ், அழிவுக்கு இலக்காகி இருக்கும் இந்திய விலங்குகளும் அவற்றைக் காக்கும் முறைகளும், ப.23). கவரி இமயத்தில் வசிக்கக்கூடியதாகும். நரந்தம் என்னும் புல்லை விரும்பி உண்டதையும்,

**“கவிர்சிதை சிலம்பில் துஞ்சும் கவரி
பரந்து இலங்கு அருவியொடு நரந்தம்
கனவும்
ஆவரியர் துவன்றிய, பேர் இசை இமயம்”**
(பதிற்று.,11:21 - 23)

**“நரந்தை நறும்புல் மேய்ந்த கவரி
குவளைப் பைஞ்சனை பருகி அயல
தகரத் தண்ணிழல் பிணையொடு வதியும்
வடதிசை அதுவே வான்றோ இமயம்”**
(புறம்.,132)

என்ற அடிகள் வழி அறிய முடிகிறது.

ஆக்களுக்காக நிகழ்ந்த போர்

சங்ககாலத்தில் வெட்சிப்போர், கரந்தைப் போர் பசுக்கூட்டத்திற்காக நடந்த போராகும். வெட்சிப்போர் என்பது ஆக்களைப் பிறரிடமிருந்து கவர்ந்து (களவாடி) வருவதாகும். இது அந்நாட்டில் போர் தொடுப்பதற்காகாகக் கையாளப்பட்ட ஒரு உத்தி என்று கூறுவர். இவர்கள் கைப்பற்றி சென்ற ஆக்களை மீட்டுக் கொண்டு வருவது கரந்தைப் போர் ஆகும். இதனை,

**“நாகு முலை அன்ன நறும் பூங் கரந்தை,
விரகறியாளர் மரபின் சூட்ட
நிரை இவண் தந்து, நடுகல் ஆகிய”**
(புறம்.,261:13 - 15)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன. சங்க கால மக்கள் வீரத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளித்தனர். வீரம் என்பது போர்க்களத்தில் ஆண்மகன் விழுப்புண் பெறுவதைப் பெரும் பேறாகக் கருதினர். போர் என்பதுமண், பெண், பொன்

மூன்றுக்காக நடைபெறக்கூடிய ஒன்றாகும். ஒருநாட்டின் மீது மற்றொருநாடு படையெடுத்து வரும் போது தன் நாட்டை பகை நாட்டினாரிடமிருந்து காப்பது மட்டும் அந்நாட்டின் மன்னன் செயல் அன்று. தன் நாட்டில் இருக்கும் உயிர்களைப் பாதுகாப்பதும் தான். ஆ, பார்ப்பனர், பெண்டிர், பிணியுடையவர்கள், முதியோர்கள் ஆகியோரைப் பாதுகாப்பாக இருக்கச் செய்வான். ஏனெனில் போரில் பசுக்களைக் கொல்லக்கூடாது என்பது அறமாகும். பசுவினை போரில் கொல்லுதல் கூடாது என்று அதனைப் பாதுகாத்து வைத்தனர். இதனை,

“ஆவும் ஆன் இளந் பார்ப்பன மாக்களும்,
பெண்டிரும், பிணியுடையீரும், பேணித்
தென் புல வாழ்நர்க்கு அருங் கடன்
இறுக்கும்” (புறம்.,9:1 - 3)

என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இக்கருத்தை அடியொற்றியே சிலப்பதிகாரமும்

“பார்ப்பா ரறவோர் பசுப்பத்
தினிப்பெண்டிர்
முத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக் கவைட்டுத்
தீதிறத்தார் பக்கமே சேர்கென்று காய்த்திய”
(சிலம்பு, மதுரை. வஞ்சினக்காதை:10 -18)

என்ற அடிகளில் கண்ணகி மதுரையைத் தீக்கிரையாக்கிய போது பார்ப்பனர், அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர், முதியோர், குழந்தைகள் இவர்களைத் தவிர்த்து தீயோர் பக்கம் தீ பரவட்டும் என்று கூறியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. சங்க காலத்தில் கொங்கர் என்ற இனம் இருந்தது. இவ்வின மக்கள் ஆக்களை அதிகமாக வைத்திருந்தனர். இதனை,

“சிரறு சில ஊறிய நீர் வாய்ப் பத்தல்
கயிறு குறு முகவை மூவின மொய்க்கும்
ஆ கெழு கொங்கர் நாடு”
(பதிற்று., 22:13 - 15)

“வன் புலம் துமியப் போகி, கொங்கர்
படு மணி ஆயம் நீர்க்கு நிமிர்ந்து
செல்லும்
சேதா எடுத்த செந் நிலக் குருஉத் துகள்”
(அகம்.,79:5 - 7)

என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன.

ஆக்களைக் கொண்டு உண்ணுதல்

ஆக்களை செல்வமாகப் பார்த்த பண்டை மக்களிடம் அவற்றைப் பலியிட்டு உணவாக உட்கொண்ட மக்களும் இருந்தனர். மழவர் என்ற இன வீரர்கள், ஆவை உணவாக உண்டுள்ளனர்.

முடிவுரை

தொல்காப்பியர் பெற்றும், மரை, எருமை இவற்றை ஆவிற்குள் அடக்கியுள்ளதையும் சங்கப்புலவர்கள் ஆ என்பதை விலங்கு என்ற நிலையில் எண்ணாமல் செல்வமாகக் கருதி பாதுகாத்த தன்மையையும் உணர முடிகிறது. ஆக்களில் சேதா, காரி, குரால் போன்றவை நிற அடிப்படையிலும் மூதா என்பது முதுமை என்ற வயது அடிப்படையிலும் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளதை உய்த்துணர முடிகிறது. எருமை, காரான், மையான் என்ற பொதுப்பெயர் நிறத்தின் பால் வழங்கப்படும் பொதுப்பெயராகும். கவரி என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் விலங்கு ஆவில் ஒரு வகை என்னும் இவை உடலில் அதிக மயிர்களைப் பெற்றிருப்பதால் இப்பெயர் பெற்றுள்ளதாகச் சங்க நூல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. அழகேசன், சு., தொல்காப்பியம், சுதா பதிப்பகம், தூத்துக்குடி, முதற்பதிப்பு, 2008.
2. துரை ரவிக்குமார், சங்க இலக்கியத்தில் மக்கள் - விலங்கு பறவைப் பெயர்கள், காவ்யா வெளியீடு, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 2022.
3. வரதராசனார், மு., (உ.ஆ.), திருக்குறள், வரதராசனார், மு., (உ.ஆ.), திருக்குறள், 2010.
4. ஹென்றி பிரான்சிஸ், ஓ., அழிவுக்கு இலக்காகி இருக்கும் இந்திய விலங்குகளும் அவற்றைக் காக்கும் முறைகளும், நேசனல் புக் டிரஸ்ட், புதுதில்லி, இரண்டாம் பதிப்பு, 2010.